

sætning, at skaden ikke var indtruffet. Dette må sammenholdes med skadelidtes muligheder for at opnå erhvervsindtægter efter skaden. Ved vurderingen skal tages hensyn til skadelidtes muligheder for på længere sigt at opnå erhvervsindtægter. En helt nøjagtig udmåling af erhvervsvennetabet ville kunne befrygtes først at kunne foretages på et tidspunkt langt ude i fremtiden. Det foreslås derfor i stk. 1, at kravet på erhvervsvennetabserstatning opstår, når skadelidtes helberedstilstand er blevet stationær. Det betyder, at skadelidte og skadevolderen på dette tidspunkt kan kræve en afgørelse af erhvervsvennetabsprocenten. Afgørelsen må i første række træffes på grundlag af de oplysninger, der foreligger på stationærtidspunktet. Det er dog også muligt at tage hensyn til oplysninger, der fremkommer inden sagens endelige afgørelse, men afgørelsen kan ikke udsættes for at afvente en revalidering eller for på anden måde at opnå erfaringer med skadelidtes fremtidige erhvervsforløb.

Det skal i den forbindelse fremhæves, at såvel skadelidte som skadevolder kan begære spørgsmålet om fastsættelsen af erhvervsvennetabsprocenten forelagt sikringsstyrelsen, jfr. forslaget § 10 og bemærkningerne til denne bestemmelse. Der skal gøres opmærksom på, at de foreslåede regler i stk. 1-2, bortset fra reglen om, at vuderingen af erhvervsvennetabet kan kræves foretaget på stationærtidspunktet, svarer til arbejdsskadeforsikringslovens regler om erhvervsvennetab, jfr. lovens § 27.

Efter *stk. 3, 1. pkt.*, beregnes skadelidtes erhvervsvennetab i procent (erhvervsvennetabsprocenten).

I henhold til *stk. 3, 2. pkt.*, ydes dog ikke erstatning, såfremt erhvervsvennetabet er mindre end 15 pct. Efter arbejdsskadeforsikringslovens § 27, stk. 1, 2. pkt., ydes der heller ikke erstatning for erhvervsvennetab, hvis dette er mindre end 15 pct. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at den fastsatte nedre grænse alene har til formål at fritage sikringsstyrelsen for at realitetsbehandle en række tilfælde med udokumenterbare og normalt bagatelagtige tab. Tilsvarende synspunkter gør sig gældende med hensyn til den her foreslåede bestemmelse.

Da de foreslåede regler i stk. 1-3 i det væsentlige svarer til arbejdsskadeforsikringslovens regler om erstatning for erhvervsvennetab, må der forventes en høj grad af overensstemmelse mellem, hvorledes erhvervsvennetabsprocenten fastsættes efter denne lov og efter arbejdsskadeforsikringsloven. Det skal dog fremhæves, at det som følge af, at skadelidte og skadevolder på stationærtidspunktet kan forlange en afgørelse vedrørende erhvervsven-

netabsprocenten, vil kunne forekomme, at der fastsættes forskellige erhvervsvennetabsprocenter efter denne lov og efter arbejdsskadeforsikringsloven, bl.a. fordi der efter denne lov ikke er adgang til revision.

Forarbejderne til arbejdsskadeforsikringslovens regler om erhvervsvennetab og sikringsstyrelsens praksis er omtalt i betænkning III, side 160-204.

Forslagets § 5 svarer også i det store og hele til § 5, stk. 1, og stk. 2, nr. 1, i erstatningslovudvalgets flertals forslag. Den tekniske udformning af § 5 adskiller sig dog en del fra udvalgsflertallets forslag. Derimod er reglerne i § 5, stk. 2, nr. 2-5, og stk. 3, om forskellige fradrag for sociale ydelser og forsikringer m.v. som nævnt i de almindelige bemærkninger af forenklingsgrunde ikke medtaget i lovforslaget.

For en særlig gruppe skadelidte - børn, unge under uddannelse og hjemmearbejdende ægtefæller og samlever - ville det ofte være forbundet med betydelige vanskeligheder at skønne over skadelidtes indtægtsmuligheder, såfremt skaden ikke var sket. På denne baggrund foreslås det i § 8, at erstatningen til denne gruppe skadelidte skal fastsættes på grundlag af ménprocenten. Der skal således ikke fastsættes en erhvervsvennetabsprocent for disse skadelidte.

Til § 6

Efter bestemmelsen fastsættes erstatningen til et kapitalbeløb, der udgør skadelidtes årsløn, jfr. § 7, ganget med 5 og herefter ganget med erhvervsvennetabsprocenten, jfr. § 5, stk. 3.

Fremgangsmåden er den, at skadelidtes årsløn, der normalt er skadelidtes samlede erhvervsindtægt i det år, der går forud for skaden, ganges med en kapitalfaktor på 5, og herefter ganges det fremkomne beløb med erhvervsvennetabsprocenten. Hvis skadelidtes årsløn f.eks. er 160.000 kr., og erhvervsvennetabsprocenten er 100 pct., udgør erstatningen 800.000 kr.

Der skal i erstatningen ikke foretages fradrag for ydelser, der kommer til udbetaling som følge af skaden som f.eks. forsikringer og sociale ydelser. Dette gælder dog ikke for erstatninger i henhold til arbejdsskadeforsikringsloven, idet det i lovens § 55 er bestemt, at skadelidtes krav på erstatning fra den erstatningsansvarlige nedsættes i samme omfang, som forsikringselskabet har betalt eller er pligtigt at betale erstatning efter loven.

Erstatningslovudvalget havde i betænkning III foreslået, at kapitalfaktoren skulle fastsættes administrativt af justitsministeren på grundlag af bl.a.